

at man taler sin Egns Interesse, naturligvis forsaavidt det kan forenes med det Almindeliges Interesse, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der er en meget ringe Udbytte til, at Vestjylland vil kunne faae nogenstørst Udvidelse af Sernbanenettet, saalænge det sjællandske Sernbaneselskab har sin Eneret. Man har i Sors Amtsråd sat sig i Bevægelse for at formeaa det sjællandske Sernbaneselskab til at anlægge en Linie fra Næstved over Slagelse til et Punkt paa Rallumborgbanen; men det sjællandske Sernbaneselskab har viist denne Sag tilbage, og efter de Erfaringer, man i det Hele har angaaende dets Forhold overfor slige Anlæg, anser jeg det for yderst usandsynligt, at det vil gaa ind paa Sligt, naar det selv skulde anlægge Banen. Jeg tvivler i Dyrigt ikke om, at de Egne, gjennem hvilke en saadan Bane skulde gaa, vilde vise sig villige til at bringe et Offer, som stod i et passende Forhold til den Fordel, de vilde opnaa derved. Men jeg vil fremhæve en anden Omstændighed. Derjom denne Del af Sjælland var saa heldig at ligge paa den modsatte Side af Storebælt, vilde man kunne vente 40,000 Rbd. Tilskud af Staten pr. Mil. Nu synes der ikke let at være nogen Udbytte til at vente et sligt Offer før 1896. Og saa heri turde der ligge en Anrsag til ikke at give det sjællandske Sernbaneselskab nogen længere Eneret, end det allerede har.

N. Olsen: Jeg tager ikke Ordet for at udtale mig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag — thi med Hensyn til det under Nr. 3 omtalte Sernbaneanlæg kan jeg fuldstændig holde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) — men jeg har taget Ordet for at tillade mig en Henvendelse til den ærede Indenrigsminister med Hensyn til de store Bedragerier, som ere udøvede mod Arbejderne ved Bygningen af den fælteste Bane, og jeg veed, at det Samme har været Tilfældet ved Bygningen af den sydsjællandske Sernbane og flere andre Baner. Det er virkelig en Skandale, at Arbejderne kunne blive bedragne for hele den Arbejdsløn, de skulle have for Arbejds Udførelse. Nu veed jeg vel, at man kan svare mig, at vi have Lov og Ret her i Landet, og at Arbejderne kunne henvende sig til Domstolene og til Dyrigheden for at tvinge de vedkommende Entreprenører til at betale dem, hvad de have afkrævet med dem om; men det gaar ikke saa let, som man siger. Det gaar jo nemlig saaledes til, at der er flere Entreprenører; een har Bygningsarbejdet, en anden Jordarbejdet, en tredie Skinnekæmningen osv. Naar nu et af disse Arbejder uærmer sig sin Fuldbetaling, forsvinder den vedkommende Entreprenør — han stikker af og overlader til en underordnet Person at have Opsigt med dette Arbejde, og denne Person lover Arbejderne, at han nok skal sørge for, at de faae deres Betaling, de skulle blot skynde sig at faae Arbejdet færdigt. Na, ja ja, de gaa dertil og gjøre da

ogsaa det Arbejde færdigt, som de have gjort Afkord om; men er dette fset, og Arbejdet afleveret og fundet gyldigt, og de henvende sig til den underordnede Person, saa siger han: Jeg har ikke gjort Afkord med Dem; det er Overentreprenøren. Men hvor er han? Altsaa Domstolene ere magtesløse ligeoverfor den Person, med hvem Arbejderne virkelig have gjort Afkord. Dette er ganske vist Tilfældet paa flere Steder, og derfor har jeg troet, at det var min Pligt at henvende disse Ord til den høitærede Minister. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorledes det kan være muligt for den høitærede Indenrigsminister og den lovgivende Magt at foretage en Ordning, der kunde værne Arbejderne mod disse store Bedragerier; men jeg tror dog, at den høitærede Minister ved Koncessionens Udstedelse kunde paalægge vedkommende Koncessionshaver eller Koncessionshavere, at de skulle staa som Kauttionister og Selvfylbdnere, som Garanti for Entreprenørerne, indtil disse forevise Arbejdernes originale Kvitteringer for, at de have modtaget de Penge, som de skulle have for deres Arbejde. Paa denne Maade forekommer det mig, at disse Bedragerier mod Arbejderne maatte kunne forebygges. Det er sørgeligt at se, at flere Arbejdere, endog velstaaende Mænd, ere bleve aldeles ruinerede paa denne Maade. Det er disse Ord, jeg vil henvende til den høitærede Indenrigsministers Overveelse.

Indenrigsministeren: Ja, der er jo ogsaa i Dag fremfat forskellige Enkeltheder, som det ikke kunde falde mig ind at gaa ind paa, men naar der fra en Side her i Salen er sagt, at man havde ventet at faae noget Rusterum, og at man ikke skulde have haft saa mange Sernbane-forslag, som man har faaet, saa skal jeg sige, at det forekommer mig, at den Tær, der i alt Fald udenfor denne Sal er rundt omkring i Landet for at stasse sig Sernbaner paa en mer eller mindre eventyrlig Maade, maatte opfordre til ikke blot at gjøre, hvad man overhovedet kan gjøre, men ogsaa søge at holde det Eventyrlige indenfor visse Grænser ved at sige: Ja, vær saa god, naar I selv vilde betale, skal der ikke være Mangel paa Velville i mindste Maade fra Regjeringens Side. (S. A. Hans'en: Saa siger man dog Nei!). Ja, det afhænger jo af det ærede Thing, om det virkelig vil sige Nei til de Forslag, som jeg har forelagt, men saa er i alt Fald Ansvaret ikke mit, men deres, der negte det. Man vil desuden have bemærket, at der er taget meget væsentligt Hensyn til Statskassens Lær, idet det, hvor der er Spørgsmaal om at gjøre Tilskud fra Statskassen, udtrykkelig er bundet til den Betingelse, at der ikke kan være Tale om noget Tilskud i 1874—75, væsentlig af Hensyn til de store Udbetalinger, som der i dette Aar vil være til de nu under Arbejde værende Statsbaner. — At man ønsker en